

ни, тя мина даже въ чуждата критика. Единъ русинъ — мислѣ г. Капдуновски, — като рецензираше повѣстѣта *Митрофанъ*, за която бѣше челъ нѣкъдѣ, че подъ български имена усмива рускии челоуѣци, се възмуцауаше противъ тая дързостъ на автора и прѣдполагаше, че той на вѣрно е ималъ прѣдъ себе си рускии евреи или нѣмци, — а не руси, чийто характеръ е съвсѣмъ другъ!

\* \* \*

Нека распражъ какъ се създаде тая мила легенда, тоя абсурдъ до днеска любовно галенъ и благоговѣйно съхраняванъ отъ нашитѣ прѣподаватели на българската литература и отъ други.

Но прѣди това, да кажъ съ двѣ думи какъ сгрѣшихъ та написахъ *Митрофана*. Една автобиографическа чѣрта, която читателътъ нека ми прости, — зарадъ нейната кжсота.

Трѣбваше да се зафане печатането на V книжка отъ списанието „Наука“ за августа 1881 година, въ Пловдивъ.

Редакционний комитетъ на „Наука“, въ който и азъ бѣхъ членъ, се намѣри въ трудно положение когато прѣгледа материала, който имаше на расположеение: *Училищна дисциплина* отъ Я. Груева, *По наследственното право* отъ С. Бобчева, *За пчелитѣ*, прѣводъ отъ Писарева, *Технологическа бѣлъжка*, отъ П. Наботкова, *Водата и нейното значение*, отъ П. Николова, *Филологическа студия* отъ А. Балана, *Задавки* отъ Ив. Саллабашева; нѣколко народни пѣсни, два бездарни прѣвода на единъ Тургеневъ расказъ и една повѣстъ на Помяловски, и смѣсъ нѣщо...

Както видите, повечето отъ тоя материалъ сериозенъ, занимателенъ, но за тѣсенъ кръгъ читателя, или за спе-